

ЙОРДАН ХАДЖИЕВ
СРАМЕЖЛИВА ЛЮБОВ

chitanka.info

Вратата хлопна, токчетата се чува по стъпалата надолу и замряха навън. Едро пожълтяло листо мина край прозореца. Бай Панайот го видя, щеше да каже нещо, но само повдигна вежди и извади часовника си. Подържа го пред корема си и каза:

— Навреме... Най-много да закъснее пет минути.

Взе цигара и я одуха в двата края, после я чукна на нокът.

Леля Васка го погледна свадливо. Взе пепелника от масата и го тури на дивана: „На!“.

— Какво искаш да кажеш? — попита.

— Нищо не казвам, жена. Гледам си часовника... Според теб трябва ли да кажа нещо?

Леля Васка чупна глава. Пълните ѝ, голи до лактите ръце, се вдигнаха на кръста:

— Слушай, не го усуквай, ами говори без да гледаш часовника си и тавана! За какво намекваш?

По лицето на бай Панайот се появи изненада или нежелание да подхваща разправия. Но нищо чудно дълбоко в себе си да търсеше точно това — неосъзнат реванш за толкова отминали поражения!...

— За какво да намеквам?

— За същото! Търсиш и ровиш, ама ще си го намериш!

А може би бай Панайот кроеше нещо, но като знаеше накъде се е запътил, не бързаше. Пред двамата стоеше цялата вечер.

— Казвам, жена, че Йончо няма много да я чака. Вчера Светлето закъсня комай половин час. Мислех да ѝ направя забележка.

Но жена му го гледаше с онази полуусмивка, от която толкова лесно се ражда кавга. То е усмивка на устните и сърдитня на очите. Затова следващият въпрос тупна с двете ѝ пухкави ръце на масата:

— Слушай, драги господинчо, отговаряй за какво намекваш и не се прави, че не разбираш! Познавам ти номерата и с цигарите, и с часовника, и с разкопчаването на ризата! Подир малко ще почнеш да си бъркаш в ухото!

Бай Панайот би могъл да каже: „Аз не съм никакъв господин, аз съм нищо и никакъв счетоводител на концертна дирекция, един пропаднал музикант, който е могъл да стане Йехуди Менухин, но едно време вместо да свири школи и гами, е дрънкал на китара серенади, шлял се е с приятели по Русе и Свищов, фантазирал е мъгли и накрая се оженил за една глупава жена с големи очи и малка уста...“.

— Казвам, Васке — продължи благо той, — че младите ходят, срещат се всяка вечер, пият кафе, пушат, а после се прибират навреме. Цял град ги знае, а него го смятат за добро момче. Пък и какъв кусур да му намериш? Образованието му образование, младостта му младост, знае и да поздрави, и да ти се усмихне, и да замълчи. Допада ми... Доколкото разбирам и ти го харесваш.

— Е?

— Това е. Сутрин в службата ме питат как са Светла и Йончо, а вечер им пращат много здраве.

— По-нататък?

— По-нататък... То трябва човек да е сляп, за да не вади, че ще имаме зет. И на тебе ти е ясно. И на мене... И на комшиите... Само на него май му е тъмно!

Изплю камъчето и си подложи възглавница. Облегна се, готов за следващата разправия. Най-важното беше да се контролира и да пуши спокойно цигарата си.

Леля Васка заобиколи масата, като дишаше дълбоко. Застана до него, над него. Най-сетне нещо свястно, за което да се скара!

— Ти в какво време живееш бре, господинчо? Какво искаш от дъщеря си? Да я затворя вкъщи? Да тръгна подире й? Че аз да не съм като сестра ти, дете все много знае и е направила детето си на чироз! Коя майка не гледа днес да нареди дъщеря си? Какво си въобразяваш, че ще дойде някой принц да я иска? Или да чакаме сватове от Америка?... Ама младите сега не са глупави и не щат да те питат! Затова ще излиза, ще пие кафе, ще пуши! И аз да съм на нейно място, и аз ще запаля цигара! Пък той е длъжен да й поднесе огън, да я води по заведения и да я чака! Не видиш ли, че е лапнал подире й — две години не се делят... И искаш сега да разбивам щастието на дъщеря си, така ли?... А?...

Бай Панайот отвърна спокойно, като на съвещание:

— Миналата година, когато щеше да се жени Мичето на комшиите, аз познах. Помниш, че го предсказах. И сега ти казвам: нашата няма да се ожени. Скоро няма да стане... Няма да е тази година...

Тука той дръпна една жичка в душичката на леля Васка, която издаде много висок тон:

— Че ти си бил голям познавач бре, Панайоте! Аз да не зная, че у дома съм имала врачка!... Значи така: няма да се ожени! Тази година, догодина!... Да не ги дрънкаш такива, че ти опустяват и приказките, и главата! Защо? Защо няма да се ожени, питам? Аз пък ти казвам, че нищо не разбираш — никога нищо не си разбирал и си един дървен философ! И ти забранявам да си отваряш повече устата! Я го гледай ти! То аслъ туй трябва, някой тебе да пита! Защо няма да стане? Кажиде! Я я виж, момиче и половина, на двайсет и две години, от водата извадено, хората се обръщат подире й! Дрехи ли няма, къща ли, кола ли? Средно образование, утре ще рече — и висше, в чужбина е ходила два пъти. Пък аз тъй ще си умра!... Казвай де, отговаряй!

Бай Панайот помръдна. Защо ли си хвана беля, сега няма да спре, додето заспи...

— Защото, Васке — занарежда още по-бавно, — двамата се прибират всяка вечер в десет часа. А аз зная, че когато една работа опре дотам, не стигат и дванайсет, и един, че и цялата нощ. Мичето, преди да се ожени, стоеше с оня все в тъмното и като ме чуеха да ида, млъкваха... Затова, Васке!

Да беше ги казал друг тия думи, жена му можеше да събере устни и да помълчи, дори да се съгласи. Но тя не допускаше спор между равни със своя съпруг. Затова го погледна съжалително:

— Ами той нашият е с образование, бре! И не му прилича да се вре из тъмните улички, да подпира стените. Трябва да пази авторитет. Пък за Мичето аз по зная — тя си беше такава от ученичка и ако не ги мъкнеше из тъмното, Николина имаше да чака зет! Аз, ако река да си отворя устата, мога да ти кажа как го омота, ами то не е за приказване. Правил ли си сметка кога беше сватбата, а кога се роди бебето?... Ще ми се фука Николина, че онзи я искал от не знам кога, пък те се колебаели! Че не помня аз каква беше увесила нос, какви шетни и женевски дипломации бяха!...

Челото на бай Панайот мръдна нагоре:

— Така е, ама те и умните се женят като глупавите. Да ти кажа, мене ми се види, че нашият разбира от математика, пък от тия работи дип не отбира. Какво е правил у София, не съм го питал. Иначе като го гледаш, хубаво момче.

Кой знае защо, леля Васка млъкна. Всъщност тя сама виждаше, че този Йончо уж интелигентен, уж образован, а с дъщеря им се държи

като ученик. Те сега и учениците не са такива. А той учител, мъж се вика, цигарата в ръката му, усмихнат, учтив — и толкова. Две години вече се мъкнат ден из ден, все с приятели, все по кафенета, но то момчето си е момче и приказки не го бъркат. Доскоро не се тревожеше, не ги мислеше, но две-три подмятания на зълва й я подскрежиха. Вярно, хората гледат да те ухапят, но леля Васка взе вече да се съмнява. Нищо чудно да замине утре и чакай от писма зет! Даже взе да й минава през ума да подсети Светла, ако той не прави нищо, тя да поеме инициативата. Жената трябва да е по-умна, защото мъжете мислят за футбол и политика, за формули и коли, а децата трябва да се раждат. Едно време ако тя не беше взела инициативата, кой знае дали Панайот щеше да се сети!... Но младите днес ум не щат, мислят, че все на двайсет години ще стоят. Леля Васка не посмя да отвори дума, чакаше нещо да стане от само себе си... Колко ги беше премисляла тя!... И сега нейният пипкав мъж ще философства!

— Ти като си толкоз умен, защо едно време не смееше да се обадиш пред майка си? Трепереше да не научи, само се чудеше де да ме скриеш! Още не ми е минало!... Да не си стоял все с тях, че знаеш какво приказват! Те, гледаш ги, уж мълчат, уж се правят на невинни, а току изчезнат и пратят телеграма: „Мамо, татко, ние се оженихме“. И като помислиш, тъй трябва да бъде!

Бай Панайот пак извади часовника си.

— Не възразявам... Но ако искаш да разбереш какво ще пише в твоята телеграма, подир малко отвори прозореца и послушай. Ей тука спират, под дървото. Даже не шепнат. И ела ми се похвали!...

Каза го ей тъй. Или пък беше доловил нещо, което да го подсети за тази провокация... Или пък не беше провокация, а нещо съвсем различно, например любопитство, собствена заблуда, глупост.

Но леля Васка не се задълбочи в изначалните подбуди на своя мъж. Тя го взе съвсем иначе, тоест не видя никаква уловка или ирония, а добър бащински съвет. Ами да — защо да не го направи? Ще послуша! Майка е, трябва да бди над детето си. Поглеж, наложи се да му помогне, да го предпази... Панайот не току-тъй подмята!

Тя погледна през прозореца. Заварвала ги е под липата. Първия път като я видя, онова се смути и притихна, глас не издаде. Сетне взе да отронва по дума, колкото да не е без хич. Иначе кима, съгласява се. Но много рядко е прекрачвало прага на къщата им. Това е лош знак...

— То да ти кажа — рече примирено тя, — и аз не зная какво да мисля... Нашата, гледам, весела, ухилена. Търсят се. Той ако е заваян, смяташ ли, че тя ще го търпи? Може само тъй да изглежда, пък насаме...

— Може. Ама ми се види, че ръкавите му дълги и му пречат.

— Те такива по се издигат. Не им завиждат. Той да се прави на смотан, пък да не е! Сега младите ги ценят. Утре ще го харесат и — заместник-директор.

— Първо да се ожени за нашата, че тогаз да става какъвто ще!... Или да се разкарват! — повиши глас бай Панайот. — Омръзна ми това иди ми-дойди ми! То не бяха срещи, не бяха телефони!...

— Нашата изглежда го обича. Има, вика, хубава душа!

— Те на цигарения пушек викат „душа“.

И бай Панайот плю на сухо. Нито дъщеря му знае какво ще излезе от това мълчаливо даскалче, нито то подозира какво гласовито птиче ще му пропее един ден! Сега са глухарчета, църкат, фалшивят, подскачат. Природата си знае работата, гледа да ги ожени, че да свърши своето, а който иска, да му търси смисъла. Само че младите взеха да извъртат, да хитруват. Мамят естеството, правят „сексуална революция“, карат него и устатата му жена да надничат зад прозореца. Баба му едно време имала четири дъщери и все повтаряла: „Никаква файда от деца!“.

Додето поприказваха още малко, додето погледаха телевизия, стрелките на часовника се извъртяха. Десет удари и ето че прозорците у леля Васка угаснаха. Настана кротка тишина в късата уличка, осветявана съучастнически от лампата на ъгъла. Тъкмо младите да се скрият в сянката и старите да понадзърнат. Време за подслушване!

Йончо и Светла изплуваха от тъмнината, спокойни и безгрижни. Вървяха един до друг, стъпваха равно, не бързаха. Съвестта им беше чиста.

— Сега ще им решим задачата! — пошегува се тихо бай Панайот, който се зарази от разследването.

— Дръж си устата! — шитна му леля Васка, а сърцето й заудря като на жертва, която очаква похитителя си.

— Брей, докъде може да стигне човек с женско у дома! — още се тюхкаше бай Панайот, като че се извиняваше на съвестта си или се пазареше с гордостта си.

Младите спряха под липата и Йончо опря гръб о нея. На село хората едно време са сковавали пейки, ще рече, заповядайте, поприказвайте, не бързайте. Сега има барове и кафенета.

Светла каза:

— Нашите са си легнали май по-рано и утре ще мърморят!

Леля Васка ощипа мъжа си. Бай Панайот помисли, че момичето се ражда научено да лъже и да се превзема.

Учителчето, което заблуждаваха, се хвана:

— Може би не трябваше да закъсняваме... Ще ми бъде неприятно, ако баща ти и майка ти помислят, че те задържам.

„Бре, че глупак!“ — помисли бай Панайот.

— Мама просто се разболява, когато мисли за мен. Смята ме за съвсем наивна, като че все математика съм учила! Какво мислиш? Защо всички математици са такива завеяни? — завъртя се на едно токче тя и разпери поличка.

Леля Васка улови ръката на своя съпруг и я стисна:

— Върти приказката както трябва! Не е глупава!

— Колкото за хитрини, бива ви! — отвърна той, но похвала ли беше, досада ли, не се разбра.

Йончо помълча, личеше, че търси отговор.

— Може би защото са влюбени... Съсредоточени на друго място.

— В кого са влюбени? — заплашително попита Светла.

— В математиката.

— Олеле, убих те! — комично вдигна ръце тя. — Я ми обясни, наистина ли е възможно да се предпочита науката пред...

— Тебе?...

Тя кимна, после се поклони, сиреч, приемам двубоя с науката.

— Трябва да помисля...

Момичето се хвърли върху него, дръпна го от ствола и го завъртя в обратна посока.

— Изчезвай!... Мигновено се омитай от моята улица! И ти забранявам повече да минаваш по нея!... Я го виж ти нашия посредствен гений!

— Ама моля ви се, госпожице! Вие ми зададохте въпроса най-общо. Ако става дума конкретно за мене, аз съм изцяло за... Тоест, аз съм против... Искам да кажа, че вие сте очарователна!

— Продължавай! Сега си на прав път!

— Вие сте очарователна дори в гнева си. Вие сте темпераментна, откровена, импулсивна...

— Точно така!... От тебе ще излезе добър учен, но трябва някой да те направлява. Простих ти, ела и си вземи мястото до липата...

Тя настани гърба му на дървото, чупна глава и го загледа нежно-грижовно. Дори се беше навряла в лицето му, но непохватният учител стоеше като несръчен инфантил. Бай Панайот си помисли, че наистина най-шантави са професорите по математика. Сума вицове има за тях.

— Сега трябва да я хване за ръката! — изсъска в ухото му леля Васка.

— Глупости! Трябва да я прегърне! При вас много приказки не ще!

— Гледай какви ахмаци сте мъжете! Чакате всичко наготово! Ох, защо не съм по-млада! — изпъшка театрално тя и прегърна мъжа си. Бай Панайот също я прихвана в кръста, но непохватната му ръка трудно стигна оттатък, защото леля Васка се беше поразширила с годините. Тя го блъсна с тяло: — Ей такъв схванат беше, виж се!

И се закикоти в шепа.

— Ама не се преструвах като тебе! — отвърна ѝ той.

На леля Васка ѝ ставаше все по-хубаво, все по-меко, тя се въртеше в силната десница на мъжа си, искаше да размаха ръце, да отпусне глас, да побегне и ако може, да се хвърли гола в морето.

— Ох, ама и нашата като че е с вързани ръце! — не издържа тя. — Да го блъсне малко, да му разроши косата, да му оправи ризата!... Ммм!... Как ви въртах едно време, иде ми да скоча и да ѝ покажа!

Някаква стара досада изникна в главата на бай Панайот:

— А де, а бой де! — изръмжа. — Я си налягай парцалите, не си видиш килограмите!

— Стига си повтарял тия килограми! — сопна се тя и се отдръпна. — Ти да не си какъвто беше!

Долу сцената продължаваше.

— Всъщност не мога да се оплача от мама и татко. Но родители, овехтели. Времето им било такова, модите им. Баща ми е пял песни за Сталин, а мама се е подвизавала на паркета с туист. Като я прихване някога, че като почне... — Светла се наведе за миг и извъртя в темпо ръце и тяло. — Тя е страшна, има вкус и за модерно, но баща ми ѝ чете ноти... А не е бил такъв... Ей, спиш ли?

— Баща ти е много солиден човек. Личи му. И се усмихва интелигентно, иронично... Това ме обърква. Мисля, че не казва всичко.

— И ти не казваш всичко! Но аз се досещам!... Аз ти чета мислите и съм медиум. Дори сега зная за какво мислиш! Искаш ли да ти кажа?

— Мисля за същото, за което мислиш и ти.

— Не те е срам! — продължи вица Светла и прихна.

— Баща ти предпочита да премълчава — знае, че това създава предимство. Нали?

— И да не предпочита, мама го предпочита. Тя има характер, а аз приличам на нея. Тя е винаги на земята, а ти хвърчиш, нали?... Хвър-хвър — и си хвърчило!

Светла улови двете му ръце и ги вдигна, като че го гласеше да отлети. Но Йончо не си запали мотора, ръцете му увиснаха.

— Да, сигурно майка ти е с характер. С мене се държи много любезно. Права си, не мога да я възприема като жена от друго поколение. Просто не е остаряла...

Светла замахна и в същия миг му запуши устата:

— Млък!... Приказвай човешки и не се подмазвай! Престани с маниерите си от учителския съвет! Мън-мън, всички са добри, възпитани, а най-много директорът!... Я се разкарай!

— Питаш като директор, после — защо отговарям така... Ако искаш да знаеш, когато за пръв път дойдох у вас, не повярвах, че тя ти е майка. Помислих я за съседка, даже за братовчедка...

Момичето замахна и той се сниши. В същото време улови ръката ѝ и я дръпна надолу. Двамата клекнаха и се загледаха мълчаливо.

Леля Васка едва не припадна. Нещо се топеше в гърдите ѝ, настроение или чиста радост я обземаха и тя съзнаваше колко много иска това момче за зет. О, тази несръчна нейна дъщеря, тя трябваше отдавна да го е довела! И ако не го е сторила, трябва да го направи сега, този месец, тази седмица! Още утре ще го поканят, ще му пригответ маса, ще му сервират в най-новия сервиз, а тя ще направи торта на осем етажа!... Шоколадова. С коняк, с шише, извадено от кутия. С музика. А тия дни двамата с Панайот трябва да си намерят път до София или да вземат карта за Велинград! Всички родители са прости и глупави, дете не улесняват младите, не им създават удобства. Пътят към брака е най-хубавото време от човешкия живот и е добре да

се стъпва по кадифе. Иначе може момчето да се уплаши и да се дръпне... Точно така, сума женитби са се разваляли от глупостта на майки и бащи, на чичовци и лели. Кой се жени сега само от очи! Можеш ли да чакаш сватове, дето не си ги чувал!... О, леля Васка ще се заеме сама! Тя знае как се омайва мъж, какво значи посрещане и внимание!

Колкото до бай Панайот, той се чувстваше в момента точно такъв: солиден и саркастичен. Човек с опит. Винаги мълчанието му е било многозначително, но кой да го забележи? Беше живял в свят, глух за тонове и акорди, свят, раздиращ се от интереси. Дори хората на изкуството, всички тия певици и актьори, които идват заради сцената, а първо отварят дума за хонорари. Омръзнало му е да се пазари в службата и да се надприказва у дома си, затова се научи да цени мълчанието. И да се подписва със затаена ирония. Цял живот беше вярвал в този свой образ и ето че дойде ден да го чуе... Не, това момче беше добре дошло в къщата им!

С една дума, не е вярно, че който подслушва, чува само неприятни неща.

— Всичко ми харесва тук — и градът, и дните в училище, и вечерите с тебе. — Момчето изглежда се беше отпуснало да говори. — А защо трябва да се въвирам в шамарите на колегите? И постоянно да се изказвам... Живо закопаване! Кого ще убедиш!... Предпочитам да хвърча насън. Като малък много летях нощем. А сега... Искаш ли да ти кажа какво правя насън?...

— Но без лъжи! Признавай!...

— Да не съм луд!

— Ах, мръсникът! Значи не е за разказване!... Коя ученичка ти се върти като нощна пеперуда? Хикс на квадрат, а?

— Може да не е ученичка. Може да е завършила.

— Кога? Преди три или четири години? Как изглежда?

— Мисля, че малко прилича на теб.

— Убит си! Значи не съм аз!

Учителят оглеждаше момичето и се забавляваше. После призна:

— Цял ден и цяла година сме заедно... С коя искаш да съм?

— Нито насън, нито наяве не ти разрешавам да се срещаш с друга. Мога да те отстъпя само с война. Ако я загубя.

— Браво!... А искаш ли да си обявим среща тази нощ? Насън искам да кажа.

— С пижама ли ще дойдеш?

— Щом ти си с нощница...

Изведнъж Светла прихна високо. Някакво затаявано чувство преля, гласът ѝ се чу по цялата улица:

— Дон Рамиро, аз съм дона Клара! Искаш ли китара, рицарю на тъмните улички?... А не ти ли се струва, преструванко, че си копеле! Искаш ли да напуснеш „Унтер ден Линден“?

— Ако ме изгониш, ще ида под комина на консервната фабрика да се отровя. С нищо не съм заслужил, мадам! Отивам си, убит незаслужено!

Леля Васка и бай Панайот бяла удължили лица. Какво им стана отведнъж? Приказваха разбрано... И защо се отказаха от нежност, от чувства?... Какъв е този глупав смих?...

— Я по-добре кажи как съзерцаваш в час хубавите момиченца, дето седат на първия чин заради дългите ти мигли! Ой, на каква нещастното, те май взеха да трепкат! Доспа ли ти се?

— Честно казано, да.

— Тогавка кажи нещо подходящо за лека нощ.

— Исках да ти разкажа една история. Един сън...

— Дълга ли е?

— Вълнуваща.

— Добре, следния път. Запомни я. Да поздравя ли всички у нас?

— Завиждам ти за тия родители...

— Чуй сърцето ми!

Леля Васка не се сдържа:

— Ще я пребия!... Ще я накарам да мие чинии!

Но неочаквано се оказа, че Йончо е уловил ръката на дъщеря ѝ. Може би не всичко е пропаднало... Ето че я тури на гърдите си.

— Чуй сърцето ми!

— Нищо ти няма!... Престани да пушиш толкова!

Леля Васка издаде стон:

— Ще ме побъркат, божичко! Ще припадна!

Бай Панайот, също разочарован, се сопна:

— Стига! Мина ти времето да припадаш!

Долу Светла тръгна да се прибира и махна за последно.

— И умната!

— Да. Но няма число, повдигнато на квадрат, да е минус единица.

Той също ѝ махна и пое назад. Още няколко крачки, и се разтвори в тъмнината.

Представлението свърши. Токчетата на дъщеря им преброиха четирите стъпала, вратата хлопна и Светла се прибра в стаята си. Къщата утихна.

В растящото пространство на тъмнината започна да расте тягостно недоумение. То измъчваше хора и предмети, дори въздухът и тишината се раздираха от това безсмислено, тъпо нищо. Додето най-сетне то проговори с човешки глас:

— Нищо-нищичко не мога да разбера! И това ми било любов! Нежност!... Как може такава глупост? Как може да ѝ е все едно? И аз съм била млада, но не ми се е спяло! И аз съм се шегувала, но не така просташки!... Обясни ми, кой ги възпитава тия деца? Не знае да приказва, не знае да се държи, не може да се ожени!...

Бай Панайот се беше настанил в леглото и мълчеше като мъдрец с празна глава. По принцип беше против жена си. Но и младите не можеше да приеме. Бяха ту много наивни, ту премного зрели. Не щяха да зачитат старото, а ново май нямаха. Измисляха си някакъв живот, някаква абсурдна любов... А на него му се спеше.

— Млъкни и спи! — заключи и се обърна.

След малко леля Васка млъкна, като подсмърчаше. Нейна си работа. Успокои се бай Панайот, отпусна се и прехвърли ядовете на жена си. В края на краищата всички намират пътя си. Всички се женят, радват, раждат деца, а после идват разправиите. Додето един ден човек разбере, че е остарял.

И заспа бай Панайот, защото всяка вечер по това време заспиваше. Колко се беше минало, не се знае, вероятно час или два, може би повече, но отведнъж го стресна плачливият глас на жена му:

— Ти си виновен! Ти и никой друг!... Нито един път не си поговорил с нея като баща, да ѝ се скараш, да я набиеш, ако трябва, възпитание да ѝ дадеш! Гледаш да ти е меко зад гърба и да пафкаш цигари! Ако хлябът не е допечен, скандалът готов! Цял живот стоиш до радиото, да ти опустее музиката, барем да беше станал нещо! Все

аз, все аз, а ти за какво си? Нали и ти си баща, отговаряй, стига спа, до гуша ми дойде от мълчанието и философиите ти!

Леля Васка едва не ревеше. „Като нищо си е пуснала водата! — помисли бай Панайот. — От проклетия и мене няма да остави!“

По някое време се обади:

— Нали не ми даваше да се меся... Нали било твоя работа. Сърбай попарата и не ме меси! Даже съм доволен!...

— Няма твоя-моя работа, драги господинчо! — взе по-висок тон тя. — Не се крий зад моите думи! Ти си баща, ти си отговорен! Какво си направил като баща? Нищо, чу ли, нищо! А тези работи не могат да продължават така, ще станем за смях! Сестра ти само подпитва, ама ще я видя и нея — дъщеря ѝ е заприличала на върлина! Долу Николина взе да надушва, приказва ми, иска да се сдобрява... Боже-божичко, приятелките ѝ една по една се изпожениха, а тя „минус единица“! Ама още утре ще ѝ ги накажа, че отгоре и ще я наплескам. Ще ѝ дам една свобода по цяла година, едни цигари и кафета, и това дрънкане: дрън-дрън! Ще я затворя, отвън вратата няма да я пропусна! Ще види тя една дона Клара, боже, защо ме наказва с това дете!... Какво млъкна пак, лежиш като дембел, от нищо не се трогваш! Не те ли е грижа, че се топя, рак ще хвана, нервите ми не издържат вече!...

Бай Панайот наистина мълчеше враждебно. Това среднощно заседание го тормозеше, защото смяташе, че денят е за разпавии, а нощта е осветена за сън. Цял живот се беше разбирал с хората, само у дома си нямаше мира!

Изведнъж отхвърли завивката и стана. Взе си палтото, наметна го и тръгна.

— Къде? — надигна се след него леля Васка.

— Отивам да ѝ кажа две думи, щото много ми стана! И от нея, и от тебе! Още утре да се разбере с онзи: или — или! Пък ти вече ще мълчиш, чу ли!

— Чакай! — викна след него тя. — Чакай, Панайоте, това е моя работа, ти не се меси, само ще объркаш... Панайоте!

Но бай Панайот, на когото много му се спеше, не спря. Прекоси сърдито коридора, отвори вратата на Светла и шумно завъртя ключа. Светлината го заслепи. Палтото се свлече от едното му рамо.

Леля Васка дотърча зад него и надникна... Тъй си остана!

Двамата млади спяха дълбоко, нежно прегърнати.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.